

KOMISJA KRAJOWA
ul. Wały Piastowskie 24
80-855 Gdańsk

WYDZIAŁ OBSŁUGI PREZYDIUM SEJMU
L.dz. PS-WP-020-57(14)/20
Data wpływu .....

Do druku nr 539

L.dz. PBE/88620/693/2020

Gdańsk, dnia 08.09.2020 roku

Szanowna Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu RP

Działając z upoważnienia Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” przedstawiam opinię do **poselskiego projektu ustawy zmieniającej ustawę z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 374 ze zm.)**.

Odnosząc się do zmiany zaproponowanej w art. 1 pkt. 1 Projektu wprowadzającego nowy art. 10d należy zauważyć, co następuje.

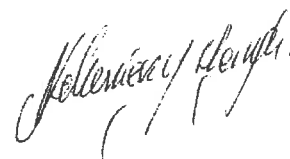
Proponowana zmiana stanowi wprowadzenie do polskiego prawa karnego kolejnego kontratypu czyli okoliczności znoszące bezprawność czynu odpowiadającego jego znamionom ustawowym. Niestety olbrzymi niepokój budzi zakres tego kontratypu praktycznie zwalniający sprawcę jakiegokolwiek przestępstwa, którego realizacja wiąże się z naruszeniem obowiązków służbowych lub obowiązujących przepisów o ile wykaże, że działa w interesie społecznym i bez naruszenia tych obowiązków lub przepisów podjęte działanie nie byłoby możliwe lub byłoby istotnie utrudnione. Kontratypy to przepisy wyjątkowe i przesłanki ich stosowania czyli w praktyce uwolnienia sprawcy od odpowiedzialności karnej powinny być bardzo precyzyjnie sformułowane odnośnie zakresu ich stosowania. W zaproponowanej redakcji proponowany przepis może być odczytywany poniekąd jako zachęta do dokonywania czynów zabronionych „motywowanych” walką z COVID-19 albowiem zgodnie z tym przepisem takiemu czynowi, choć będzie wypełniał znamiona ustawowe to będzie brak cechy bezprawności. W obecnym stanie prawnym kontratypem pomocnym w zniesieniu odpowiedzialności karnej w przypadkach

przewidywanych przez projektowaną ustawę jest kontratyp stanu wyższej konieczności (art. 26 kodeksu karnego), który jest przywoływany *nota bene* w uzasadnieniu Projektu ale chyba uznany przez ustawodawcę za zbyt rygorystyczny do zastosowania skoro wprowadza się jego szczególną odmianę, podczas gdy w mojej ocenie stanowi rozsądniejszy kompromis pomiędzy koniecznością zapobieżenia niebezpieczeństwu a legalizmem ścigania.

W zakresie projektowanej zmiany art. 36 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. dotyczącej wydłużenia okresu obowiązywania pracy zdalnej należy zauważyć, że samo przedłużenie okresu obowiązywania tej formy organizacji pracy nie jest rozwiązaniem odpowiednim. W polskim prawie pracy zostały przewidziane różne formy organizacji pracy umożliwiające pracodawcy skierowanie pracownika do pracy w innym miejscu niż zakład pracy np. telepraca czy system zadaniowego czasu pracy. Są to rozwiązania mające ugruntowaną już regulację prawną. Natomiast praca zdalna została przewidziana w polskim prawie w wyjątkowych warunkach i miała być reakcją ustawodawcy na epidemię koronawirusa. Obecnie w warunkach powrotu do „nowej normalności”, gdy znane jest już zagrożenie w związku z epidemią ustawodawca nie powinien przedłużać obowiązywania tej „prowizorycznej” formy organizacji pracy, a należałoby rozpocząć debatę na forum Rady Dialogu Społecznego nad nowym stanem prawnym w zakresie problematyki organizacji pracy poza zakładem pracy.

Z poważaniem

Członek Prezydium Komisji Krajowej
NSZZ „Solidarność”

Henryk Nakonieczny